

Amintirea sărutului curat

Irimescu Daniel

Tăcut e plânsul tău, cu lacrimi din copaci
Ce-au ruginit sperând, să dea timpu-napoi,
Uscate de necaz, încerci ca să le-mpaci,
Cu ochii ațintiți, spre verile din noi.

Pe-o ramură respiră din clipa muribundă
Din anotimp rănit și cer înnegurat,
O ultimă sămânță, sublimă și fecundă,
Ce poartă amintirea sărutului curat.

Cu pas grăbit m-apropii și tâmpla-mi urc spre tine
În rădăcini mă prind hrănit de-al tău cuvânt,
Să nu te las să pleci în negura ce vine
Și plumbul să ne-apese adânc pân' la pământ.

Prind drumul tău grăbit, prin noaptea de lumină
Și-n curgerea de stele, în taină mă strecor,
Prin poarta gurii tale, când șoaptele-ți suspină,
De-atâta frământare, ce strigă al tău dor.